

De therapeut

Van BA Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Achter gesloten deuren
Gebroken
Breng me terug
Het dilemma

Met Clare Mackintosh, Holly Brown
en Sophie Hannah

De understudy

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

BA Paris

De therapeut

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5524 0

© 2021 BA Paris

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *The Therapist*

Oorspronkelijke uitgever Harper Collins

Omslagontwerp Janine Jansen,

gebaseerd op een ontwerp van HQ

Omslagillustratie © Magdalena Wasiczek/

Trevillion Images

Foto auteur © Philippe Matsas

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

HET VERLEDEN

Mijn spreekkamer is klein, perfect en minimalistisch. Hij is ingericht met rustgevende grijstinten en er staan slechts twee stoelen: een grijze in cocoonstijl voor mijn cliënten en een lichtlederen voor mezelf. Er staat een tafeltje rechts van mijn stoel, voor mijn notitieblok, en aan de muur zit een haak om jassen aan te hangen. Dat is alles. De kamer voor ontspanningsbehandelingen bevindt zich aan de andere kant van een deur naar links. De muren daar zijn heel lichtroze getint en er zijn geen ramen, alleen twee fraaie lampen die een gouden gloed over de massagetafel werpen.

Door de jaloezieën voor het spreekkamerraam heen kan ik iedereen zien die naar de deur loopt. Ik wacht op mijn nieuwe cliënt, in de hoop dat ze op tijd zal zijn. Als ze te laat komt... nou, dan levert haar dat een minpunt op.

Ze is twee minuten te laat, wat ik nog wel door de vingers kan zien. Ze rent de paar treden van het stoepje op, kijkt gespannen om zich heen en belt aan, haar schouders tot haar oren opgetrokken, bang dat iemand haar zal herkennen. Wat onnodig is, want er hangt geen naamplaat aan de muur waarop te lezen is welke diensten ik verleen.

Ik laat haar binnen en vraag haar te gaan zitten. Ze neemt plaats in de grijze stoel en zet haar handtas naast haar voeten. Ze

draagt een donkerblauwe rok en een witte blouse, en haar haar zit in een keurige paardenstaart, alsof ze op sollicitatiegesprek komt. Het is terecht dat ze het zo beschouwt. Ik behandel niet zomaar iedereen. Het moet klikken.

Ik vraag haar of ze het warm genoeg heeft. Ik heb graag het raam openstaan, maar de lente is nog niet overtuigend in de zomer overgegaan en ik heb de verwarming aan moeten doen. Ik staar uit het raam om haar de tijd te geven te acclimatiseren; mijn aandacht wordt getrokken door een vliegtuig dat zich een weg door het luchtruim baant. Er klinkt een beleefd kuchje en ik richt me weer op mijn cliënt.

Ik buig naar haar toe en stel de standaardvragen, volledig in therapeutmodus. De eerste ontmoeting is in sommige opzichten het saaist.

‘Dit voelt niet goed,’ zegt ze als ik nog maar halverwege ben.

Ik kijk op van mijn notitieblok, waarop ik aantekeningen heb zitten maken.

‘Ik wil graag dat je weet, en onthoudt, dat alles wat je in deze kamer zegt, vertrouwelijk is,’ vertel ik haar.

Ze knikt. ‘Maar ik voel me gewoon ongeloflijk schuldig. Waarom zou ik me ongelukkig voelen? Ik heb alles wat mijn hartje begeert.’

Ik krabbel een paar woorden – ‘geluk’ en ‘schuldgevoel’ – neer. Dan leun ik naar voren en kijk haar recht in de ogen.

‘Ken je de uitspraak van Henry David Thoreau? “Geluk is als een vlinder: hoe meer je het najaagt, hoe meer het je zal ontglippen. Maar als je je op andere zaken richt, strijkt het zachtjes op je schouder neer.”’

Ze glimlacht, ontspant. Ik wist wel dat die woorden haar zouden aanspreken.

I

Het geluid van enthousiaste stemmen leidt me af van de doos met boeken die ik aan het uitpakken ben. Het is de hele dag zo rustig geweest dat het moeilijk te geloven is dat ik me in Londen bevind. In Harlestone zouden er vertrouwde klanken van buitenaf zijn gekomen: vogels, af en toe een auto of tractor, zo nu en dan een paard. Hier, in The Circle, is alles stil. Zelfs met de ramen open heb ik maar heel sporadisch iets gehoord. Het is anders dan ik had verwacht, en dat lijkt me alleen maar gunstig.

Door het raam in Leo's werkkamer, op de bovenverdieping, kijk ik naar de straat. Een vrouw met een witblonde kittige boblijn, gekleed in een short en een topje, omhelst een andere vrouw, die lang en slank is, met koperrood haar. Ik weet dat de kleinste van de twee onze buurvrouw is, want ik heb haar gisteravond laat bij nummer 5 zien staan, waar ze samen met een man een paar koffers uit de kofferbak van een auto haalde. De andere vrouw heb ik nog niet eerder gezien, maar ze ziet eruit alsof ze hier hoort, met haar perfect passende blauwe jeans en helderwitte T-shirt dat om haar gespierde bovenlichaam spant. Ik zou eigenlijk bij het raam vandaan moeten lopen, want als ze naar het huis omhoogkijken, zien ze me hier misschien wel staan. Maar mijn behoefte aan gezelschap is te groot, dus blijf ik waar ik ben.

‘Ik was van plan op de terugweg van mijn hardlooperdijk langs te komen, echt!’ zegt de kleine vrouw.

De lange vrouw schudt haar hoofd, maar er klinkt een lach door in haar stem. ‘Daar neem ik geen genoeg mee, Eve. Ik verwachtte je gisteren al.’

Eve – zo heet ze dus – lacht. ‘Het was tien uur ’s avonds tegen de tijd dat we thuis waren, veel te laat om je te storen. Wanneer zijn jullie thuisgekomen?’

‘Zaterdag, aangezien de kinderen vandaag weer naar school moesten.’

De bladeren van de platanen rondom het plein tegenover het huis ritselen door een plotselinge bries, waardoor de rest van het antwoord verwaait. Het is hier prachtig, het filmdecor van een benijdenswaardig leven in de hoofdstad. Ik geloofde niet dat plekken als deze echt bestonden totdat Leo me de foto’s had laten zien, en zelfs toen leek het me te mooi om waar te zijn.

Mijn aandacht wordt getrokken door een bestelbusje dat door de zwarte toegangshekken – verderop recht tegenover ons huis – The Circle in komt rijden. Het slaat de linkerkant van de hoefijzervormige straat in en rijdt langzaam rond. Leo heeft ons nieuwe huis gevuld met dingen waarvan ik me afvraag of we ze nodig hebben, dus het zou voor ons kunnen zijn. Gisteren werd er een fraaie, maar overbodige, grote glazen vaas bezorgd, en hij dwaalde tijden met het ding in zijn armen door de zitkamer om er een plekje voor te vinden, totdat hij hem uiteindelijk neerzette bij de openslaande deuren naar het terras. Maar het busje rijdt voorbij en stopt bij het huis naast het onze aan de andere kant. Ik zet een stap dichterbij het raam omdat ik graag een glimp wil opvangen van onze burens op nummer 7. Ik ben verbaasd als er een bejaarde man op de oprit verschijnt. Ik weet niet waarom, misschien omdat The Circle een vrij nieuw buurtje midden in Londen is, maar ik had niet gedacht dat hier oudere mensen zouden wonen.

Enkele momenten later rijdt het busje weg en richt ik mijn blik weer op Eve en de andere vrouw. Ik zou willen dat ik zelfverzekerd genoeg was om naar hen toe te gaan en me voor te stellen. Sinds we hier tien dagen geleden naartoe zijn verhuisd, heb ik maar één iemand ontmoet, Maria, die op nummer 9 woont. Ze was bezig drie jongetjes met hetzelfde dikke, donkere haar als hun moeder, plus twee mooie goudkleurige labradors, in een rode gezinswagen te laden. Ze riep over haar schouder ‘hallo’ naar me, en we maakten een praatje. Ze vertelde me dat de meeste bewoners nog op vakantie waren en tegen het einde van de maand terug zouden zijn, voordat de scholen hun deuren in september weer openden.

‘Heb jij ze al ontmoet?’ Eves stem trekt mijn belangstelling weer, en aan de manier waarop ze haar hoofd naar ons huis heeft omgedraaid, zie ik dat ze het over Leo en mij heeft.

‘Nee.’

‘Zullen we nu een poging wagen?’

‘Nee!’ Door de heftigheid van de reactie van de andere vrouw zet ik een stap achteruit, weg van het raam. ‘Waarom zou ik met hen willen kennismaken?’

‘Kom nou toch, Tamsin,’ sust Eve. ‘Je kunt ze niet negeren, niet op een plek als deze.’

Ik wacht niet op het antwoord van Tamsin. In plaats daarvan vlucht ik met bonzend hart de beschutting van het huis in. Ik wou dat Leo hier was; hij is vanochtend naar Birmingham vertrokken en komt pas donderdag terug. Ik voel me bezwaard omdat ik ergens opgelucht was dat hij wegging. De afgelopen twee weken zijn nogal heftig geweest, misschien omdat we nog niet gewend zijn aan het samenzijn. Sinds we elkaar hebben leren kennen, iets meer dan anderhalf jaar geleden, hadden we steeds een langeafstandsrelatie waarbij we elkaar alleen in het weekend zagen. Pas op onze eerste ochtend hier, toen hij recht-

streeks uit het pak sinaasappelsap dronk en het terugzette in de koelkast, besefte ik dat ik niet al zijn eigenaardigheden en gewoonten ken. Ik weet dat hij van goede champagne houdt, dat hij aan de linkerkant van het bed slaapt, dat hij zijn kin graag op mijn kruin laat rusten, dat hij zo veelvuldig in het Verenigd Koninkrijk rondreist dat hij verder nergens naartoe wil en zelfs geen paspoort heeft. Maar er valt nog heel veel over hem te ontdekken, en nu ik hier in ons nieuwe huis bovenaan de trap zit, met het zachte, grijze tapijt onder mijn blote voeten, mis ik hem.

Ik had het gesprek van Eve en Tamsin niet mogen afluisteren, dat weet ik, maar dat neemt niet weg dat Tamsins woorden pijn deden. Wat als we hier nooit vrienden maken? Dat was precies wat me zorgen baarde toen Leo me vroeg of ik met hem naar Londen wilde verhuizen. Hij verzekerde me dat het goed zou komen – maar toen ik opperde dat we een housewarming-party zouden houden voor alle bewoners uit de straat, zodat we met ze konden kennismaken, was hij daar niet happig op.

‘Laten we iedereen eerst leren kennen voordat we ze gaan uitnodigen,’ had hij gezegd.

Maar wat als we ze niet leren kennen? Wat als het de bedoeling is dat wij de eerste stap zetten?

Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en open WhatsApp. Tijdens ons gesprekje had Maria aangeboden om Leo en mij toe te voegen aan een groep voor The Circle, dus had ik haar onze nummers gegeven. Wij hebben nog geen berichtjes gestuurd, en Leo wilde de groep alweer verlaten toen er meldingen bleven verschijnen over gemiste pakketjes en het onderhoud van het speeltuintje op het plein.

‘Leo, niet doen!’ zei ik, bang dat de mensen zouden denken dat hij onbehouden was. Dus hij had toegegeven en de groep op stil gezet.

Ik werp een blik op het schermje. Vandaag zijn er al twaalf

nieuwe notificaties gestuurd en als ik ze lees, zinkt mijn hart me nog wat verder in de schoenen. De andere bewoners verwelkomen elkaar in allerlei berichtjes terug na hun vakantie en melden dat ze niet kunnen wachten tot ze elkaar zien om bij te kletsen, weer aan yoga te doen, te fietsen of te tennissen.

Ik denk een ogenblik na en begin te typen.

Hoi allemaal, wij zijn jullie nieuwe burens van nummer 6. We zouden jullie graag ontvangen voor een borrel op zaterdagavond vanaf 19 uur. Laat ons even weten of je komt. Alice en Leo

En voordat ik me kan bedenken, druk ik op verzenden.

‘Kijk,’ zegt Leo als hij de keuken binnenkomt met een stapeltje vuile glazen in zijn handen. Hij zet ze naast de gootsteen en strijkt het haar van zijn voorhoofd. ‘Kom je naar de tuin? Je mist alle gesprekken.’ Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Ik werd zojuist aangesproken op het feit dat onze kliko’s op de ophaaldag zichtbaar zijn op de oprit, en niet verborgen naast het huis staan.’

‘Wauw,’ zeg ik met een glimlach. ‘Ik zou niet eens weten wat ik daarop moest zeggen.’ Ik trek een zak chips open, kieper de inhoud in een schaal en red er een paar die over de rand vallen. De – kunstmatige – geur van truffel bereikt mijn neus. ‘Ik voeg me bij je zodra iedereen er is, dat beloof ik. Er moet hier iemand blijven om de deur open te doen.’

Hij kijkt met een bedenkelijk gezicht naar de schaal met chips. ‘Wat voor smaak hebben die?’

‘Probeer maar.’

Hij pakt er een, kauwt en trekt zijn neus op.

‘Kadavers,’ zegt hij. ‘Ze smaken naar kadavers.’

Ik lach, want ik begrijp wat hij bedoelt. Ze hebben een sterke, gronderige smaak. Hij neemt er nog een en trekt een overdreven grimas, en ik ben blij dat hij eindelijk ontspant. Hij had geërgerd gereageerd toen ik hem vertelde dat ik toch mensen had

uitgenodigd voor een borrel. Ik was er donderdagavond mee op de proppen gekomen, toen hij terugkwam van zijn drie dagen in Birmingham. Het was weer een snikhete dag geweest en hij zag er verhit uit – en boos.

‘Ik dacht dat we ermee zouden wachten,’ had hij gezegd, trekkend aan de boord van zijn overhemd.

Uit schuldgevoel had ik een fles wijn gepakt, in de hoop hem te sussen.

‘Het is maar een borrel,’ zei ik, want ik wist dat ik het woord ‘feestje’ moest vermijden.

‘Wie heb je uitgenodigd?’

Ik overhandigde hem de fles en zocht in de la naar de kurkentrekker. ‘Alleen de mensen van hier.’

‘Wat? Allemaal?’

‘Ja. Maar de mensen van nummer 3 kunnen niet komen, en van nummer 9 komt alleen Maria of Tim, dus het zijn er hooguit eenentwintig.’

‘En wanneer?’

‘Zaterdag.’

‘Aanstáánde zaterdag?’

‘Ja.’

Hij had de hele verdere avond gezwegen, maar gisteren was hij bij Will langsgesgaan, de partner van Eve. Ze hadden voor de deur staan praten terwijl ik van achter het raam toekeek, bang dat hij Will zou vertellen dat het een vergissing was en dat we de boel zouden cancelen. Maar toen hij terugkwam, zei hij dat hij bier en champagne ging kopen. Ik had een zucht van verlichting geslaakt.

‘Hoe zit het met de champagne?’ vraag ik nu. ‘Hebben we genoeg?’

‘Niet als het aan mij ligt!’

Ik herken de stem van Eve, kijk over Leo’s schouder en zie

haar in de deuropening staan, met een leeg glas in haar hand en een roze blos op haar wangen die past bij de roze puntjes die ze aan haar witblonde korte kapsel heeft toegevoegd. ‘Hij is heerlijk! Ik weet niet of ik hierna ooit nog genoeg kan nemen met prosecco.’

Ik heb Eve ontmoet op de dag nadat ik haar gesprek met Tamsin had afgeluisterd, en ik mocht haar meteen. Niet alleen omdat ze – anders dan Tamsin – graag leek te willen kennismaken met Leo en mij, maar ook omdat ze warm en hartelijk overkwam. Ze begreep dat het niet gemakkelijk was om in een straat te komen wonen waar iedereen elkaar al kende. Zij en Will zijn pas anderhalf jaar geleden in The Circle komen wonen, dus voor haar is het hier ook nog relatief nieuw.

Leo draait zich om. ‘Is iedereen er, denk je, Eve? Alice is bang dat ze vanuit de tuin de bel niet zal horen.’

‘Will is net aangekomen, zijn repetitie liep uit, dus volgens mij is iedereen er nu, behalve Maria en Tim,’ zegt ze. ‘Maar er stond toch een berichtje in de WhatsAppgroep dat ze geen oppas konden vinden?’

Ik haal drie flessen champagne uit de koelkast en overhandig haar één fles, en Leo twee. ‘Ja, Maria liet weten dat een van hen zou komen als het lukt.’

Eve lacht. ‘Ze hebben drie zoontjes, dus dat kan hun oppasprobleem verklaren. Het zijn schatten, maar ze zijn heel druk.’

‘Edward en Lorna zijn er ook niet,’ zeg ik. Inmiddels weet ik hoe mijn oudere buurman en zijn vrouw heten. ‘Ik ben naar ze toe gegaan om me voor te stellen en om te vragen of ze de uitnodiging hadden gezien, maar ze zeiden dat ze niet zeker wisten of ze konden komen.’

‘Ik vraag me af of feestjes wel hun ding zijn,’ zegt Eve aarzelend. ‘Ik denk echt dat er nu niemand meer komt, maar misschien kun je de deur op een kier laten?’ Eve klemt de fles tegen

haar borst alsof ze vreest dat iemand hem zal afpakken. ‘Voor het geval Tim of Maria nog komt.’

Ik twijfel even. In Harlestone zou ik het geen probleem hebben gevonden om de deur open te laten, maar in de stad is het anders. Leo, die mijn ongemak aanvoelt, geeft een kus op mijn kruin.

‘Het is oké,’ zegt hij. ‘We wonen in een straat met toegangspoort, niemand kan er komen tenzij diegene wordt binnengelaten.’

Ik schenk hem een glimlach. Hij heeft gelijk. Bovendien moet ik mijn vooroordelen over het wonen in Londen laten varen. Ik loop door de gang, maar voordat ik de grendel opzij kan schuiven, wordt er aangebeld. ‘Ik kom er zo aan!’ roep ik over mijn schouder naar Leo. ‘Ik doe even open.’

Ik open de deur en sta oog in oog met een lange, knappe man in een fraaie katoenen broek en een mooi linnen jasje. Hij staat een paar stappen van me af en kijkt me aan met diepliggende grijze ogen.

‘Jij bent vast Tim,’ zeg ik glimlachend. ‘Ik ben Alice. Kom binnen.’

‘Hoi, Alice, prettig kennis te maken.’

Hij stapt de gang in, zijn hoofd bukkend onder de glazen hanglamp. Een moment lang zwijgen we allebei.

‘Kende je dit huis al?’ vraag ik om de stilte te doorbreken.

‘Nee, niet echt. Ik heb begrepen dat jullie er veel aan hebben laten doen.’

‘Alleen boven. We hebben een grotere slaapkamer gecreëerd door een muur weg te halen.’

‘Klinkt interessant. Ik probeer het me voor te stellen.’ Hij kijkt naar de trap. ‘Aan de voor- of achterkant?’

‘De achterkant. Ik kan het je laten zien, als je wilt,’ voeg ik er met een glimlach aan toe, want het is niet de eerste keer dat

ik vanavond de trap op ben gesjouwd. Alle twaalf de huizen in The Circle waren van oorsprong identiek, hoewel sommige zijn uitgebouwd. De burens vinden het leuk om te zien hoe wij de ruimte hebben ingedeeld.

‘Super, heel graag,’ zegt hij, en hij volgt me de trap op.

‘Dus Maria heeft aan het kortste eind getrokken,’ zeg ik op de overloop.

‘Sorry?’

‘Zij is thuisgebleven om op jullie zoontjes te letten. Ze liet weten dat jullie moeite hadden om een oppas te vinden.’

Hij knikt. ‘Dat klopt. Aan het begin van het schooljaar willen veel babysitters liever met vriendinnen bijkletsen, vermoed ik.’

Ik doe de enige deur aan de rechterkant van de overloop open. Als we binnenlopen, zweeft het geluid van de pratende en lachende mensen vanuit de tuin door het raam naar binnen.

‘Fantastisch,’ zegt Tim, terwijl hij rondkijkt. ‘Ik geloof niet dat ik ooit zo’n grote slaapkamer heb gezien.’

‘Het was Leo’s idee,’ zeg ik. ‘We hebben geen drie slaapkamers nodig, dus heeft hij er twee samengevoegd tot één.’

‘Ik hoop dat dit Mary niet op ideeën brengt.’

‘Mary?’ Ik hoor de aanstekelijke lach van Eve en plotseling wil ik dolgraag naar de tuin om deel uit te maken van het gezelschap. ‘O, sorry, ik dacht dat je vrouw Maria heette.’

Hij glimlacht. ‘Dat is ook zo, maar ik noem haar Mary. Dat is als grapje begonnen omdat ze op een nonnenschool heeft gezeten, en we hebben het maar zo gelaten.’ Hij kijkt naar de kleedkast, die de helft van de muur tegenover het raam beslaat. Hij is extra diep en heeft mooie houten deuren met latten. ‘Zo’n grote kast zou ik ook best willen hebben.’

Ik lach en hij loopt de kamer uit, waar hij me de ruimte geeft om langs hem te lopen en de trap af te gaan.

‘Dank je,’ zegt hij ernstig als we weer in de gang staan. ‘Voor de rondleiding.’

Ik wijs naar de tuin. ‘Iedereen is buiten, dus pak een glas en neem waar je zin in hebt. Ik ga even de deur dichtdoen.’

Voor het huis neem ik een ogenblik om rustig adem te halen voordat ik naar de tuin loop. Als ik langs de keuken kom, zie ik Tim bij de gootsteen staan, waar hij een glas met kraanwater vult. Ik wil hem zeggen dat er buiten in de ijsemmer gekoelde flessen water staan, maar ik zie dat Leo naar me zwaait, dus begin ik me een weg door de aanwezigen heen te banen. Hij staat te praten met Will, die theatraal met zijn handen gebaart om hem iets uit te leggen. Will is acteur, een rijzende ster, en met zijn dikke, donkere haar, adelaarsneus en gebeeldhouwde lippen is hij hard op weg een hartenbreker te worden. Eve klaagt dat ze niet uit kunnen gaan zonder dat hij wordt herkend, maar ik krijg de indruk dat ze het stiekem geweldig vindt.

Als ik Leo en Will bijna heb bereikt, voegt Geoff van nummer 8, die gescheiden is, zich bij hen, samen met... nee, ik kan me de naam van de andere man niet herinneren, maar hij heeft amberkleurig haar. Hij is binnengekomen met Tamsin, dus ben ik een beetje op mijn hoede. Eerlijk gezegd was ik, na het gesprek dat ik had afgeluisterd, verbaasd toen ze uiteindelijk op mijn uitnodiging in de appgroep reageerde en liet weten dat zij en haar man – Cameron? Connor? – ons zaterdag dan wel zouden zien. Misschien heeft Eve haar overgehaald om te gaan.

Een beetje opgelaten strijk ik mijn witte zomerjurk glad, met mijn blik op zoek naar iemand alleen. Maar ik zie alleen groepjes mensen die elkaar al jaren kennen en die vrolijk staan bij te kletsen, zo vlak na de vakantie. Ik ben een vreemdeling op mijn eigen feestje.

‘Alice, joehoe!’

Ik zie Eve op haar tenen naar me staan zwaaien. Ik pak een

schaal chips van de tafel en loop in haar richting.

‘Mooie jurk.’ Als ik opkijk, zie ik de man met het amberkleurige haar voor me staan. Zo te zien aan de vier glazen die hij in zijn reusachtige hand houdt, is hij op weg om bij te schenken.

‘Dank je.’ Ik glimlach naar hem. ‘Het spijt me, ik heb je naam niet meegekregen.’

‘Connor. Ik ben Tamsins betere helft.’ Hij praat met een licht Schots accent.

‘Nou, met haar heb ik nog niet echt kennism gemaakt, maar ik zal het onthouden,’ zeg ik.

Hij lacht en loopt weer weg.

Engerd, denk ik, hem nakijkend. Dan schaam ik me, want hij maakte alleen maar wat gekheid.

Ik loop verder naar de plek waar Eve met haar vriendinnen staat en ik zou durven zweren dat Tamsins ogen een beetje samenknijpen als ze me ziet.

‘We zeiden net tegen elkaar hoe moedig je bent dat je hier komt wonen,’ zegt ze, waarop ze een por van Eve krijgt. Met de pijpenkrullen die haar gezicht omlijsten, en haar lichtgroene ogen, is Tamsin een echte schoonheid.

Ik schenk haar een glimlach. ‘Ik zal er vast wel aan wennen. Helemaal met zulke aardige burens als jullie,’ voeg ik eraan toe in een poging haar voor me te winnen.

Ze fronst en dan voel ik het gewoon: ze mag me niet. Mijn hart zinkt me in de schoenen. Misschien is Tamsin zo’n jaloerse dame die haar vriendinnen voor zichzelf wil houden en maakt ze uit mijn opmerking op dat ik verwacht in hun groep opgenomen te worden. Ik moet minder hard van stapel lopen.

‘Haal er een drankje bij,’ zegt Cara, een mooie brunette. Ik weet dat ze met Paul samen is, maar niet meer op welk nummer ze wonen. 2, misschien? Ze steekt haar hand in de schaal die ik vasthoud. ‘Deze chips zijn heerlijk. Waar heb je ze vandaan?’

‘Die delicatessenzaak aan Dean Street,’ is Tamsin me voor. Ze glimlacht stijfjes. ‘Daar heb ik ze laatst ook gekocht.’

De rest van de avond gaat in een wervelwind voorbij. Tegen de tijd dat de laatste gasten vertrokken zijn, voel ik me meer thuis dan ik had gedacht.

‘Wat is iedereen vriendelijk,’ zeg ik tegen Leo terwijl we glazen in de vaatwasser zetten. ‘We zouden wat mensen in kleine groepjes te eten moeten vragen, zodat we een echt gesprek kunnen voeren.’

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Laten we eerst eens de tijd nemen om erachter te komen wie iedereen ook alweer is.’

‘Dat weet ik al,’ zeg ik plagend. ‘Heb je kennisgemaakt met Cara en Paul van nummer 2? Die lijken me heel aardig.’

Hij recht zijn rug. ‘Dat zijn ze vast ook. Maar ga niet alleen op je eerste indruk af, Alice. En wees voorzichtig met wat je over jezelf vertelt. Ik wil niet dat het hier een soort Harlestone wordt.’

Ik kijk hem aan, van mijn stuk gebracht. ‘Waarom niet?’

Hij trekt me naar zich toe om de scherpte uit zijn woorden te halen.

‘Omdat niemand wat met ons te maken heeft. We hebben het goed met zijn tweetjes, Alice.’ Hij geeft me een kus op de mond. ‘We hebben niemand anders nodig.’

3

We hebben een lome zondagochtend achter de rug, zijn lang in bed blijven liggen en daarna de tuin in gegaan, waar we naast elkaar op houten ligstoelen vertoeven, onder een oranje parasol die Leo in de garage heeft gevonden. De lucht is gevuld met de bedwelmende geur van jasmijn, en het boek dat ik aan het lezen ben, ligt op mijn borst. Ik draai mijn hoofd lui naar Leo toe. Hij checkt wat berichtjes op zijn telefoon, maar als hij mijn blik gewaarwordt, kijkt hij me aan.

‘Paul heeft me gevraagd of ik komend weekend met hem wil tennissen,’ zegt hij. ‘En Connor herinnert me aan een vergadering van de bewonersvereniging op donderdag.’ Hij legt zijn telefoon op het gras en pakt mijn hand. ‘Gelukkig weet ik niet zeker of ik op tijd terug zal zijn uit Birmingham.’

‘Dan ga ik wel,’ mompel ik, en ik sluit mijn ogen bij zijn aanraking.

‘Ik denk dat het meer een mannending is.’

Mijn ogen schieten open. ‘Wauw, ik realiseerde me niet dat we teruggingen naar de jaren vijftig toen we hiernaartoe verhuisden.’

Hij grijnst en rolt op zijn zij. Zijn blauwe T-shirt onthult een streepje huid boven zijn korte broek. ‘Geef mij niet de schuld.